

**Lukáš Snopek, Zanikání cisterciáckého kláštera v Sedlci (1783-1799).
Univerzita Karlova v Praze, Filozofická fakulta, Ústav českých dějin, 2007/2008.
Posudek na diplomovou práci**

Práce Lukáše Snopka se zabývá likvidací sedleckého cisterciáckého kláštera v době josefínské. Autor svou práci původně koncipoval tak, že se pokusí jednak vylíčit širší souvislosti tohoto aktu, jednak důkladně pojedná o vlastní likvidaci kláštera, zejména rozбором probíhající dražby jeho majetku, který by pomohl prohloubit i poznání podoby zařízení kláštera před zrušením. O širších okolnostech pojednal velmi důkladně. Výklad se mu přitom rozpadá do dvou částí, jednak do přehledu klášterních dějin (který snad mohl být ve starším období i stručnější), jednak do velmi zajímavého výkladu o genezi a motivech protimonastických nálad v 18. století a v raném novověku obecně. Pokud jde o vlastní akt likvidace kláštera, autor velmi důkladně pojednal o hospodaření kláštera a zejména o jeho zadlužení, které předcházelo jeho likvidaci a zřejmě i ovlivnilo časné rozhodnutí o zrušení kláštera, dobře popsal i vlastní průběh rušení a seznámil čtenáře s osudem řeholníků po zrušení jejich konventu. Likvidaci interiéru formou dražeb, která měla být původně jádrem práce, ovšem již z časových důvodů věnoval menší pozornost, než měl v plánu, protože zvládnutí této otázky se ukázalo být heuristicky mimořádně náročné a navíc naráželo na problém, že některé archivní fondy jsou v současnosti nepřístupné. Přes jistou kusost výkladu v poslední kapitole je však práce cenným příspěvkem k dané problematice, o níž jsme až dosud mnoho nevěděli a kterou v poslední době pomohly osvětlit např. zajímavé práce J. Šotoly (dosud nepublikovaná) nebo Jany Kroupové. Autor projevil dobrou znalost odborné literatury k předmětu práce i k širšímu kontextu (byť v tomto druhém případě se omezil jen na literaturu českou a překladovou) a schopnost samostatného úsudku, vhodně zasadil lokální událost do širších dějinných souvislostí. Práce je psána kultivovaným jazykem a je čtivá (snad s výjimkou pasáží o vývoji klášterního dluhu, kde je výklad poněkud monotónní). Žádné závažnější věcné omyly jsem v textu nenašel, spíše jen drobná nedopatření. Tak autorka stati o zrušení zlatokorunského kláštera vystupuje v úvodu na str. 8 jako Jarmila Hanzalová, v seznamu literatury na str. 86 jako Jarmila Hansová, autorem práce o B. Pascalovi není Pavel, ale Petr Horák (s.86). Německé Latzerin nebo Vlachin nelze počestřovat jako Latzerinová nebo Vlachinová, ale Latzerová nebo Vlachová (s. 72, 78), navíc Vlachová byla „rozená z Vlkánova“, nikoliv „rozená Vlkanová“. P. T. Stiepani nezemřel v Žebnicích, ale v Žebnici (s. 72 - název není pomnožný), Predig(r)-Stuhl není jakýsi sedací nábytek (s.73), ale kazatelna, nepřesný je zřejmě i název „Bildgalerie kloesterliche Misbrauche“ (52). To vše jsou ale jen okrajové drobnosti, způsobené většinou chvatem při dokončování práce.

Práci plně doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení výborně, ovšem za podmínky, že diplomant při obhajobě zřetelněji vysvětlí důvody zmíněné asymetrie práce, v níž obecnější výklady založené na literatuře zřetelně převažují nad výkladem založeným na archivním výzkumu.

V Praze 2. září 2008.

Prof. PhDr. Eduard Maur, CSc.